

BÁNH BỘT CHIÊN

Nói thẳng ra cái món Bánh Bột Chiên đối với tôi nó chẳng có tí kỷ niệm hay nợ nần tình cảm gì cả. Không như anh bạn Hương Đạo Nguyễn Cao Thái đã viết kỳ rồi trong tờ báo Liên Lạc bộ mới số 5 mà tôi có dịp đọc qua. Bánh Bột Chiên! (webmaster: cho những ai chưa đọc bài này “NỢ TÌNH MỘT MÓN TRÚNG CHIÊN“xin xem phần đính kèm ở cuối bài này ☺)

Úi dà dà...

Sinh trưởng ở thành phố Đà Lạt, đi ăn hàng quán cũng đã từng qua nhưng thật tình chúng tôi ít khi thấy bày bán món bánh bột này. Hoặc giả nếu có thấy “nó” thì chưa chắc đã được đưa vào đôi mắt để ý của tôi.

“Nó” chỉ được nằm trong đầu tôi độ 4 hay 5 tuần mới đây thôi khi tôi tham dự một buổi tiệc nhỏ và nhìn thấy một em bé độ 9 hay 10 tuổi tay cầm một đĩa bánh bột, cô bé đứng một mình chờ mẹ đi lấy thêm một ít nước tương thì anh bạn của chúng tôi xà đến cạnh đưa bé kỳ kèo.....xin thử một miếng bánh bột. Nhìn anh cầm miếng bánh từ tay cháu bé vừa trao... anh đưa vào miệng ...hít hà còn cháu bé với nụ cười hóm hỉnh (vì có một ông ...già đang ngồi bên cạnh xin ăn).

Ăn hết miếng bánh bột anh lại cười ruồi: Hừm... ngon quá sá, cho chú miếng nữa được không, quá lâu rồi hơn mấy chục năm mới thấy lại món bánh bột chiên này.

Tôi chưa bao giờ ăn thử món bánh này, có lần đi sang Cali ăn Dim Sum thấy cũng dọn lên cũng có tên là bánh bột chiên nhưng nhìn không bắt mắt và cũng chẳng thấy ngon lành gì cả nên tôi cũng không hề gắp miếng nào.

Trái ngược hoàn toàn với đĩa bánh bột của cháu bé, cái vẽ xuýt xoa của anh bạn khi ăn vào và sau cùng là khi tôi đọc bài viết Nợ Tình Một Món Trứng Chiên của anh bạn Hương Đạo Nguyễn Cao Thái trong tờ Liên Lạc như đã nói trên thì...tôi quyết định phải học làm cho được món ăn này mới thôi, để xem “nó” hấp dẫn ra sao mà anh bạn Hương Đạo kia và người bạn thân của chúng tôi cứ chắc lưỡi khen hoài.

Đầu tiên là việc pha bột.

Cô bạn láng giềng hay vào bếp núc đã cười chế nhạo khi tôi vấn kế phải pha bột ra sao?

Cô thoăn thoắt lấy ngay giấy viết, hí hoáy vài ba giòng không cần suy nghĩ rồi trao cho tôi mảnh giấy tí tẹo kèm thêm một câu ngắn gọn: Chúc chị thành công!

Ui! Chưa thử, chưa thực hành mà đã chúc thành công? Chắc mãi là không mấy khó khăn gì.

Cuối tuần, trời trong xanh không gợn tí mây. Máy khi thời tiết đẹp ở xứ Đức này vì vậy khi ánh nắng đẹp ban xuống thì hầu hết bà con ở đây rủ nhau đi hồ, đi dạo đôi đi thăm nhau.... Còn tôi thì nằm nhà dành thời giờ tham khảo thêm vài cuốn sách chỉ dẫn nấu nướng về món bánh trên.

Ồi chao là nhiều cách!

Cuốn này chỉ nào là cho vào đó củ cải mặn, muối, đồ chua, làm nước tương. Cuốn khác chỉ cách ngâm bột thật lâu pha chế dầu muối hành tỏi. Cuốn lại bảo phải làm thêm thịt chà bông...ăn mới tới.

Đọc lại bài viết của tác giả Hương Đạo Nguyễn Cao Thái, trong này nội dung chỉ ba chữ vồn vẹn: Trứng, bột, hành lá.

Tôi lại mang mảnh giấy con con của cô bạn láng giềng ra xem cũng y như nhau: Trứng, bột, hành lá.

Tôi quyết định làm theo công thức “ba chữ” như trên.

Nhìn tôi hăng hái pha pha chế chế, anh Gà cười nhạo: Chắc là tuần này, cả tuần tới nữa anh phải ăn bánh bột chiên dài dài...cho tới khi em làm món bánh bột thành công. Đúng không?

Tôi cười toe nhưng không vội trả lời, biết đâu chừng mình sẽ phải làm tới làm lui dăm ba bận mới gọi là nhuần nhuyễn.

Bột cân đo xong, nước cho vào đúng lượng, thêm vào tí muối, tí dầu như tờ công thức ghi dặn. Tôi trộn kỹ đậy kín, sách nào cũng dạy phải ủ qua đêm.

Sáng hôm sau.

Đồng hồ chưa kịp đánh thức tôi đã thức dậy, đám chim con làm tổ trên những cành cây trước nhà vẫn còn mê mết giấc nồng. Chung quanh chỉ có tiếng ngáy của anh Gà kèm tiếng chân đi thật nhẹ của tôi.

Khép cửa phòng ngủ, đóng luôn cửa phòng khách lẫn cửa căn bếp nhỏ để không làm phiền hàng xóm chung quanh tôi xoay trở tới lui thật nhẹ cho bột vào nồi, bắc lò lên khuấy...khuấy...kỹ.

Uí! Khuấy thật là lâu.

Bạn tôi đã dặn tới dặn lui lửa nhỏ, khuấy đều tay nếu để lửa lớn sẽ cháy ngay và có mùi khê lại còn làm nồi bột hư hỏng.

Bột xong, giờ lại mang khuôn ra cho bột vào hấp trong xúng hấp non già hơn nửa giờ.

Loay hoay thế mà mấy tiếng đồng hồ đã trôi qua. Anh Gà thức dậy bao giờ tôi cũng không hay biết, anh lo tôi sẽ làm hư vài bận (vẫn luôn là như thế) nên anh bước qua chợ gần nhà mang về cho tôi thêm những ba hộp trứng, hai bó hành lá thật to, chai Maggi một lít thật lớn, hơn chục gói bột gạo lẫn bột năng kèm theo câu trấn an:

Cứ tha hồ tập món Bánh Bột Chiên, sáng giờ nhìn nồi bột anh đã thấy ...ngon và ..no quá chừng.

Ui! Lại cái anh Gà ba sạo lần cả nịnh đầm quá độ. Nhưng thấu hiểu và chịu đựng tôi thì không ai hơn vì vậy mà chúng tôi sống bên nhau đã hơn 40 năm rồi vẫn cứ vui vẻ đầm ấm như mọi ngày.

Hấp bột xong, khuôn bột đã được mang ra ngoài để nơi mát chờ cho thật nguội. Qua những phần chuẩn bị nhiều khô, giờ đây món bánh bột mới thật sự bắt đầu. Tôi bắc chảo lên lò, chờ cho chảo đủ nóng cho vào đó ít dầu cắt nhanh từng miếng bột vừa vừa để vỏ chảo chiên vàng hai mặt, xong lấy ra rồi lại chiên thêm một phần nữa cho vừa đủ hai người dùng.

Bột chiên lần thứ nhất lại phải chờ cho nguội ...lại bắc chảo lên chiên lại lần thứ hai. Lần này bột sẽ dòn và từ từ rưới nước tương Maggi vào làm sao cho bột trở thành màu nâu đậm đẹp mắt, nhớ cho tí tiêu cho thơm. Bây giờ chỉ còn đập vài ba quả trứng lẫn hành lá xắt nhỏ đảo qua vài bận nữa là mang ra trình làng.

Nhìn công trình hoàn thành anh Gà một đĩa, tôi một đĩa. Bỗng dưng tôi đâm ra muốn cười nhạo báng anh chàng Hương Đạo Cao Thái kia: Cái đĩa Bánh Bột Chiên tầm thường như thế mà tuần nào cũng đi ăn và mê mết?

Nhưng nụ cười chế nhạo đã biến đi thật nhanh khi miếng bánh bột được đưa vào miệng. Tôi thì thâm như gửi đến anh một lời xin lỗi, tự trách mình sao quá hời hợt vội vàng.

Miếng bánh bột chiên vàng óng vừa thấm tháp gia vị vừa thơm ...thơm mùi nước tương quyến rũ, mùi hành lá, mùi trứng tất cả đã quyện vào nhau. Cắn vào lớp ngoài dòn tan, lớp trong mềm mại.

Đưa vào miệng đúng là khoái khẩu làm sao.

Tôi lắng im nhìn sang anh Gà chờ một tiếng khen che hay một lời phê bình nhưng anh chỉ gật gù cho một tiếng gọn: Ngon!

Sau đó chỉ còn tiếng khua của muỗng nĩa, tiếng lách cách khi chạm vào chiếc đĩa bánh bột và bốn con mắt lim dim của hai người đang thưởng thức một món ăn ngon lành.

Tôi lại có ý lần tới mình sẽ cho thêm vào món bánh này cải muối, đồ chua, tỏi, chà bông như những cuốn sách khác đã chỉ dẫn. Nhưng nhìn anh Gà ăn ngon lành đĩa bánh bột tôi lại gạt nhanh ý nghĩ này ngay.

Chắc chắn anh chàng Hương Đạo đó cũng không hề có thêm trong phần bánh bột khi xa xưa ấy những lách cách linh kính kèm theo mà đoạn cuối của câu chuyện anh đã có một mối tình thật đẹp và một mái gia đình êm ấm.

Phần của tôi cũng không nên pha chế gì thêm trong niềm hạnh phúc và an lành đang có này.

Xin cảm ơn đến anh bạn Hương Đạo và có bạn láng giềng của tôi, nay mai trong thực đơn hàng tuần tôi sẽ ghi thêm món Bánh Bột Chiên này và mời anh bạn thân của gia đình chúng tôi thưởng thức một lần.

Xem ra khi dọn món ăn này lên nhắc lại chuyện khi anh đi theo em bé nhỏ kia kỳ kèo xin hai miếng bánh chắc anh sẽ cảm động và cười to hơn lúc nào.

Tôi còn định chờ khi chị vợ không đứng gần đó sẽ hỏi nhỏ anh khi bên nhà đi ăn món này với ai... và có kỷ niệm nào đẹp thì kể cho chúng tôi biết với.

Nếu giống như anh bạn Hương Đạo kia thì biết đâu chị vợ khi xưa bên nhà cũng là dân bắt tay trái như chúng ta?

Biết đâu chừng hờ bạn.

*Minh Trang
Munich, Germany
Tháng tám, 2012*

NỢ TÌNH MỘT MÓN TRÚNG CHIÊN

(Thân tặng Đỗ Hữu Long và các bạn Hướng Đạo Sinh .)

Trước đây, tôi là một Hướng Đạo sinh.

Nhớ lại ngày đó, mỗi sáng Chủ Nhật mặc vô bộ đồng phục Hướng Đạo, cài cây gậy vào xe, tôi náo nức đạp thẳng một mách tới vườn Tao Đàn để họp đoàn. Cuộc đời và sinh hoạt hào hứng của đoàn thể HĐ, tôi hẹn các bạn trong một bài khác. Hôm nay, tôi muốn nói đến một lý do khác, không Hướng Đạo chút xíu nào hết, nhưng cũng khiến tôi rất háo hức mỗi sáng Chủ Nhật đạp xe đến vườn Tao Đàn: Bột Chiên.

Bạn có biết ở vườn Tao Đàn có một xe bán bột chiên ngon nhất thế giới của ông Tàu già không? Những ngày khác ông bán ở đâu không rõ, nhưng mỗi Chủ Nhật là ông có một chỗ cố định trong vườn Tao Đàn bán cho những Hướng Đạo sinh sinh hoạt chung quanh. Xui làm sao, chỗ ông bán kề bên chỗ tôi họp đoàn. Cho nên, duyên tình định mệnh của tôi cũng bắt đầu từ đó.

Chỉ có hai giá tiền ở xe bột chiên này: \$50 cho loại đĩa có trứng và \$30 cho đĩa không trứng, nhưng bột chiên thì nhiều bằng nhau. Mỗi sáng Chủ Nhật đi họp, tôi được 30 đồng ăn sáng, tức là vừa vặn một đĩa bột chiên không trứng. Tôi chưa bao giờ sang đủ để kêu một đĩa bột chiên có trứng mặc dù cũng thèm lắm. Thình thoảng tôi cũng giàu đủ 50 đồng để ăn trứng đó chớ, nhưng mà mỗi lần như vậy tôi đều ráng kiếm ...10 đồng nữa để chơi luôn hai đĩa không trứng cho nó sướng cái bụng. Cho nên, nếu không nhờ một biến cố xảy ra trong đời, thì không biết đến chừng nào tôi mới biết bột chiên có trứng nó khác với bột chiên không trứng thế nào.

Xe bột chiên ngon như vậy dĩ nhiên là đắt. Khi nào cũng có người ăn và kẻ chờ. Vấn đề là ông Tàu chỉ có thể xếp khoảng gần chục cái ghế nhỏ chung quanh xe. Không đủ. Lâu lâu tôi cũng phải đứng chờ. Tôi để ý có một cô bé nữ Hướng Đạo cái đoàn bên cạnh hình như tuần nào cũng qua ăn bột chiên. Ô không, bạn đừng có nghĩ...xa quá oan uổng cho tôi lắm. Lúc đó tôi chưa biết yêu đâu. Tôi còn nhỏ, mà á Hướng Đạo này xem ra còn nhỏ hơn tôi nữa. Nó óm toong, tóc thắt đuôi gà, và hình như... hơi đen (sau này lớn lên tôi mới biết chừ da bánh mật!). Vậy đó, nó không có gì đặc biệt. Nhưng tôi lại để ý đến “nó” vì tôi... ganh.

Không hiểu nó có bà con họ hàng gì với ông Tàu bán bột chiên hay không. Tôi thấy, người khác tới mà hết ghế thì phải đứng chờ, nhưng hễ nó bị hết ghế là ông...hóa phép lấy ra một cái ghế khác từ trong xe ra. Bất công thiệt, nhưng tôi không dám giận ông, chỉ dám...giận nó mà thôi.

Còn nữa nhe. Như đã nói, tôi bao giờ cũng chỉ ăn đĩa không trứng, nhưng con nhỏ này bao giờ cũng ăn đĩa... có trứng. Nó đâu cần kêu. Chỉ cần tới ngồi xuống là ông Tàu tự động làm một đĩa có trứng bung ra. Xí! Nhưng điều làm tôi tức tối nhất là mỗi lần ngồi bên cạnh thấy nó ăn không hết, bột hay trứng gì nó cũng để lại, và ông Tàu cho vô giỏ rác hết. Ôi thiệt là phí của trời. Phải

gặp tôi, hừ hừ Phải gặp tôi thì...không còn một cọng hành chứ đừng nói chi bột hay trứng. Vậy là từ “giận”, tôi đâm ra “ghét” nó dễ sợ.

Một bữa kia tôi ăn xong đĩa bột chiên nhưng còn luyến tiếc, ngời nhâm nhi ly trà nhạt chưa chịu đứng dậy thì ... “nó” tới.

Như thường lệ, ông Tàu làm nó một đĩa bột chiên có trứng. Tôi liếc sang mà tức cành hông. Ông Tàu này quả là bất công. Tôi bự con như vậy mà ông chỉ cho tôi một đĩa chút xíu. Trong khi con bé ốm toong thấp lè tè này ông lại làm một đĩa thiệt bự.

Tôi ngời mà ngao ngán cho tình đời đen bạc. Chưa biết phải làm gì. Bỗng nhiên nó quay sang nhìn cái đĩa bóng loáng không một miếng hành của tôi nhoẽn miệng cười hỏi

-Muốn ăn miếng trứng của tui hông?

Ô! Tôi có nghe lộn không? Sợ mình lãng tai nên giả bộ không nghe. Nó lấy đôi đũa chỉ vào miếng trứng vàng óng ánh nói lần nữa, vẫn cái giọng trổng không

-Ăn miếng trứng này nhe?

Lần này thì nghe đã rõ ràng. Các bạn ơi, trong mấy giây, tôi biết là trong đầu tôi suy nghĩ đấu tranh tư tưởng dữ dội lắm. Không biết tôi suy nghĩ được những gì, và đã ôn được bao nhiêu bài công dân giáo dục về phép tự trọng, nghèo cho sạch rách cho thơm... Chỉ biết cái đầu tôi suy nghĩ gì mặc kệ nó. Cái cổ của tôi ngoan ngoãn ...gật cái cụp. Nó lấy muỗng xúc nguyên miếng trứng bỏ sang đĩa tôi. Chưa hết, lại còn sót gần nửa đĩa bột chiên của nó sang bên tôi luôn.

Và đó là lần đầu tiên tôi biết mùi vị của bột chiên có trứng.

(Tôi quên không biết mình có nhớ mà cảm ơn hay không ha? Hic!)

...

Tuần sau tôi không dám tới ăn xe bột chiên đó nữa. Sợ gặp lại nó chắc tôi sẽ mắc cỡ lắm. Không quen, không biết, người ta mới mở lời là OK cái rụp. Thiệt tình xấu hổ ghê. Tôi định bụng sẽ có đủ 50 đồng mua một đĩa có trứng trả lại. Trong lúc chưa trả được thì đành tạm lánh mặt vậy.

Tôi tạm lánh mặt, nhưng vẫn kín đáo để ý nó bởi vì cũng đâu cách trở xa xôi gì cho cam. Chỉ qua một cái xe bột chiên. Tôi họp bên phải, nó họp bên trái. Nên tôi dễ dàng thấy nó vẫn tới ăn bột chiên như thường lệ. Chỉ khác là mỗi lần tới, trước khi ngồi xuống ghé nó đều nhìn dáo giác chung quanh như tìm kiếm ai thì phải (!)

Rồi nhiều chuyện xảy ra lắm. Đoàn của tôi rời vườn Tao Đàn di chuyển chỗ họp lên công viên trước mặt Dinh Độc Lập, rồi 30/4, Hướng Đạo bị ngưng hoạt động. Tôi trôi nổi đời mình theo vận nước. Không có dịp gặp lại cô ả Hướng Đạo đó để mà trả lại món nợ trứng chiên...

*

Một hôm, tôi ngồi chơi và không hiểu sao bỗng hát nghêu ngao như vậy: “Anh em ta, mau cố chặt cây khô vào đây, đốt chung. Đêm khuya nghe tiếng tí tách cây khô nổ vang giữa rừng...”. Chưa kịp hát tiếp, bỗng đâu đó một giọng ca ôn ền vang lên tiếp lời “...dang tay nhau đứng vòng quanh lửa hồng, trong bóng đêm khói đưa bốc cao, cùng cầm tay hát vang lòng ...”

Ai?

Ai mà có thể biết được bài hát này?

Bà xã chứ ai!

Tôi như trên trời rớt xuống. Sao nàng biết được bài này? Đây là bài ca Nhảy Lửa của Hướng Đạo Việt Nam và dĩ nhiên chỉ có những người từng là Hướng Đạo sinh, từng tham gia trại đêm mới biết. Nàng nhớ và hát một cách rành rỏi như vậy thì chứng tỏ đã nhiều lần tham dự lửa trại, và là một Hướng Đạo sinh kỳ cựu. Tôi ngạc nhiên quá:

-Sao em biết?

Nàng nhún vai:

-Well, why not? Bài này ai đi Hướng Đạo cũng biết mà.

-Vậy em cũng là Hướng Đạo? Sao không nói?

-Có bao giờ hỏi đâu mà nói! Nàng nguýt.

Ờ nhỉ. Sống với nhau gần ba năm. Thành con đầu đã gần 2 tuổi, đây là lần đầu tôi nghe nàng ư ừ ca, mà lại một bài ca Hướng Đạo mới hay chứ. Thôi kệ, trẻ còn hơn không. Tôi đã lỡ hỏi

-Vậy hỏi đó em họp ở đâu?

-Vườn Tao Đàn chứ đâu.

Hay nhỉ!

- Vườn Tao Đàn mà khúc nào?

Nàng ngưng dọn dẹp, suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu:

-Vườn Tao Đàn rộng quá khó nói khúc nào. Chỉ nhớ là tụi em thường họp bên cạnh cái xe bán bột chiên.

Tôi suýt nữa la lên. Cái xe bột chiên này thì còn lạ lùng gì. Tôi hỏi lại cho chắc ăn

-Có phải xe bột chiên của ông Tàu đầu trục lóc không?

Nàng cười ngất

-Đúng rồi, ổng chứ ai. Anh cũng biết ổng hả? Mà hình như cả vườn Tao Đàn chỉ có một cái xe bột chiên đó thôi. Công nhận ngon hết xẩy. Tuần nào em cũng làm một đĩa. Mà hỏi đó anh họp ở đâu?

Hừ, đâu phải ngon hết xẩy, ngon nhất thế giới mới đúng!

Nhưng bỗng nhiên tôi hơi chợt dạ bèn nói trở đi

-Hơ anh họp cách đó xa lắm, lâu lâu mới lại ăn bột chiên vậy thôi.

Nàng chặc lưỡi

-Uổng quá ha. Phải chi hồi đó anh họp đâu đâu gần đó là tụi mình đã gặp nhau rồi.

Tôi chịu không nổi nữa hồi hộp hỏi

-Em nhớ hồi đó ăn bột chiên có khi nào cho một thằng Hương Đạo khác ngồi ăn bên cạnh miếng trứng không?

Nàng phá ra cười nắc nẻ

- Có chớ! Có chớ. Tức cười lắm anh. Em nhớ hồi đó tuần nào cũng ngồi ăn với một thằng ở cái đoàn bên cạnh. Tội nghiệp. Nhà nó chắc nghèo lắm cho nên nó chỉ ăn bột chiên không trứng mà thôi. Có bữa em thấy “thằng nhỏ” ăn rồi mà còn thòm thèm nhìn sang cái đĩa em hoài thấy thương ghê, em hỏi nó có muốn ăn trứng không em cho. Trời ơi anh biết sao không, nó gật đầu chịu liền đó anh. Tức cười quá... Ừ mà sao anh biết chuyện này?

Nàng ngưng lại, trợn mắt nhìn tôi mấy giây, rồi la lên

-ÁÁÁÁÁ!!!!

...

Than ôi, chỉ vì thằng bé không trả nổi món nợ trứng chiên thời nhỏ mà dù đã chạy sang tới tận nước Mỹ, vẫn không thoát tay cô ả da... bánh mật.

Nợ chỉ một miếng trứng chiên mà trả cả một đời.

Thái N. C.

(Nguyễn Cao Thái, sinh năm 1959 tại Huế, định cư San Jose, CA)